

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ
ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΘΚΑΛΥΨΗ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ
ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΑΠΘΚΑΛΥΨΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Συγγραφείς: Κυριάκος Αθανασιάδης, Βαγγέλης Γιαννίσης,
Χίλντα Παπαδημητρίου, Δημήτρης Σίμος
Επιμέλεια: Κυριάκος Αθανασιάδης
Διόρθωση: Μάνος Μπονάνος

© 2018, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Κυριάκος Αθανασιάδης,
Βαγγέλης Γιαννίσης, Χίλντα Παπαδημητρίου, Δημήτρης Σίμος

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 281 6134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-907-9

Στην Κίκα, με πολλή αγάπη.

Κ.Α.

Στη «Σατανούλα».

Β.Γ.

Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἐπτὰ
σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων
ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· ἔρχου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ, 6:1

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Λευκός Ιππότης

Αθήνα, 13 Δεκεμβρίου

Φοράει λευκά. Έτσι πρέπει. Κι ας μη φαίνονται λευκά πια, μετά από όλα αυτά. Μετά από όσα προηγήθηκαν. Όλη τη δουλειά που έπρεπε να γίνει. Δεν πειράζει. Κάτω από τα στρώματα της βρομιάς, εξακολουθούν με τον τρόπο τους να είναι ακόμη λευκά. Κι εκείνος το ξέρει.

Διάλεξε μια ολόσωμη φόρμα από χοντρό караβόπανο. Ωραίο ρούχο, για κάποιο επάγγελμα που τώρα του διαφεύγει, μια δουλειά πάντως χειρωνακτική και τίμια. Αγόρασε γαλότσες δύο νούμερα μεγαλύτερες από το πόδι του, γιατί οι κανονικές που είχε προμηθευτεί στην αρχή τον έσφιγγαν και τον πονούσαν. Μ' αυτές εδώ δεν είχε πρόβλημα. Ήταν κίτρινες κανονικά, αλλά τις πέρασε άσπρη λαδομπογιά από πάνω, και τώρα ήταν ό,τι έπρεπε. Είχε στριμώξει τα χέρια του σε ένα ζευγάρι λευκά γάντια, ή τέλος πάντων υπόλευκα, ημιδιαφανή. Γάντια χειρουργείου. Κάτω από τη φόρμα, κατάσαρκα, είχε φορέσει μία μάλλινη φανέλα, που τον τσιμπούσε στην πλάτη και στην κοιλιά και του είχε ερεθίσει το δέρμα και τις παλιές πληγές. Του άρεσε αυτό. Ίσως να έβγαζε μικρά σημάδια αύριο, εξανθήματα και κοκκινίλες. Κάτι για να θυμάται το σώμα του τη σημερινή ημέρα.

Παρ' όλα αυτά ήθελε διαρκώς να βγάλει το ένα του γάντι, να περάσει το χέρι του κάτω από τη φανέλα και να ξυστεί άγρια, μέχρι να ματώσει. Να ματώσει ξανά. Αλλά δεν υπήρχε καιρός τώρα για τέτοια. Όλοι τού το έλεγαν. Και εκείνη, και εκείνος. Όλοι. Δεν υπήρχε καιρός για τίποτε άλλο.

Υπήρχε καιρός μόνο για το πράγμα μέσα στην μπανιέρα.

Α, η μπανιέρα. Ήταν υπέροχη. Την είχε βρει τον προηγούμενο μήνα έξω από μια πολυκατοικία ανάμεσα σε μπάζα, σκισμένα στρώματα και παλιά έπιπλα, και την κουβάλησε μέχρι εδώ, κάτω από τα μάτια όλου του κόσμου, διασχίζοντας τη μισή πόλη ενώ την έσερνε. Κανείς δεν τον είδε. Κανείς δεν τον σταμάτησε. Κανείς δεν μπορούσε να τον δει. Όπως ακριβώς τού είχαν πει.

Χρειάστηκε δώδεκα ώρες για να τη σύρει και να την ανεβάσει ως εδώ. Δώδεκα ώρες. Ένας άθλος.

Ήταν ωραία, μεταλλική, με χοντρά ξύλινα πόδια. Μεγάλη. Φαρδιά και αρχοντική. Όπως έπρεπε να είναι. Ήταν βέβαια σκουριασμένη και μουχλιασμένη, αν και η μούχλα είχε πια πεθάνει επάνω της, αφήνοντας απλώς σημάδια σαν παλιά λουλούδια στην εξωτερική επιφάνειά της, σαν ίχνη απολιθωμάτων από κάτι οργανικό και πρωτόγονο, κάτι που κάποτε, για μια νυχτερινή θριαμβική στιγμή, βρισκόταν στο πάνω-πάνω σκαλί της Δημιουργίας: μπλε, πράσινα και ιώδη σημάδια. Καφετιές στάλες είχαν στερεοποιηθεί επάνω της, γλείφοντας τις καμπύλες της και φτάνοντας μέχρι τα ξύλινα πόδια που έμοιαζαν να έχουν νύχια στις άκρες τους, έστω και σαρακοφαγωμένα τώρα πια και σάπια. Το εσωτερικό της ήταν τελείως γκριζωπό και μαύρο, ξυσμένο και ηττημένο, ενώ στα κατώτερα μέρη της είχε στερεοποιηθεί μία γλίτσα πάχους αρκετών χιλιοστών. Ο χρόνος σαπίζει τα πάντα, έτσι δεν λένε;

Το σιφόνι της είχε χαθεί, αλλά είχε φροντίσει να κλείσει την τρύπα με ένα παχύ στρώμα στόκου που το άπλωσε πάνω από τη γλίτσα, και δεν τώρα δεν μπορούσε να ξεφύγει από εκεί ούτε σταγόνα.

Δεν *έπρεπε* να χυθεί ούτε σταγόνα. Καμία. Ήταν νόμος. Εκτός, τέλος πάντων, κι αν το πράγμα κουινόταν πολύ. Ακόμη και μετά το περίτεχνο δέσιμο που του είχε κάνει. Το τρομερό δέσιμο. Που του είχε τόσο πολύ απολαύσει.

Γιατί του άρεσε να δένει πράγματα, και ήταν καλός στους κόμπους,

πολύ. Μικρός τού είχε πάρει ένα βιβλίο αφιερωμένο στους ναυτικούς κόμπους, και τους είχε μάθει όλους καλά, και απέξω: σταυρόκομπος, μαργαρίτα, μπότσος, καντηλίτσα, ψαλιδιά, διπλή μετζαβόλτα... Ήταν ένα βιβλίο για ναυτοπροσκόπους. Και είχε και τους στίχους από ένα τραγούδι κάπου στις τελευταίες σελίδες, που του άρεσαν επίσης πολύ, αν και δεν του το είχε τραγουδήσει ποτέ. Του είχε βάλει μόνος του μουσική, με το μυαλό του. Και πήγαινε κάπως έτσι:

Ήτανε μια φρεγάτα, παιδιά, ήτανε μια φρεγάτα.

Γλάρο τη λέγανε, κάνε μια καντηλίτσα.

Γλάρο τη λέγανε, κάνε μια ψαλιδιά.

Το τραγούδησε και τώρα, αν και σχεδόν από μέσα του. Όμως δεν χρειαζόταν να τραγουδάει δυνατά για να ακούγεται. Για τον ακούει, δηλαδή, το πράγμα στην μπανιέρα. Ο χώρος εδώ ήταν άδειος, και ψηλοτάβανος –χωρούσε τρία φορτηγά το ένα πάνω στο άλλο, σκέφτηκε, ή ένα ολόκληρο αεροπλάνο, ίσως– και αντηχούσε και τον παραμικρό θόρυβο, τον παραμικρό ψίθυρο. Κάθε μόριο σκόνης αντηχούσε τα πάντα, καθαρά και με απόλυτη διαύγεια.

«Αλλά δεν είναι κανένας εδώ για να μας ακούσει», είπε σταματώντας το τραγούδι του και μιλώντας κατευθείαν προς το πράγμα μέσα στην μπανιέρα, που του απάντησε απλώς γουρλώνοντας κι άλλο τα μάτια και κουνώντας τους ώμους. Όσο μπορούσε να τους κουνήσει. «Κανένας», του είπε με ένα χαμόγελο. «Κανείς».

Φόρεσε μία μάσκα χειρουργείου και συνέχισε να τραγουδά ψιθυριστά, κάνοντας ταυτόχρονα και τις άλλες δουλειές που είχε να κάνει.

Τις προηγούμενες ημέρες, και αφού πρώτα είχε εγκαταστήσει στο άδειο, από χρόνια παροπλισμένο εργοστάσιο στο Γκάζι την μπανιέρα, είχε φέρει και είχε τακτοποιήσει πάνω σε έναν μεταλλικό πάγκο εργασίας τα μπιτόνια με τα νοσοκομειακά υγρά, τα δοχεία με τα

στερέα κατάλοιπα, τα ειδικά κουτιά με τα απόβλητα. Ένα υπέροχο έργο. Ένα υψηλό κατόρθωμα.

«Στο πρώτο της ταξίδι, παιδιά, στο πρώτο της ταξίδι, στο πρώτο της ταξίδι όλα πάνε καλά. Κάνε μια καντηλίτσα, κάνε μια ψαλιδιά».

Τραγουδώντας κάτω από τη μάσκα του, πήγε προς τον πάγκο. Ήθελε να χορέψει στον ρυθμό του τραγουδιού –στον ρυθμό που ο ίδιος τού είχε δώσει–, αλλά ήξερε πως δεν έπρεπε. Δεν ήταν σωστό. Υπήρχαν πράγματα να γίνουν, και έπρεπε να γίνουν καλά. Με τη σειρά, και όπως ήταν ενδεδειγμένο. Όπως τού είχε πει. Όπως έπρεπε.

Όχι χοροί λοιπόν. Όχι γέλια. Μόνο η δουλειά. Η σημαντική δουλειά. Το Σχέδιο.

Έκανε να με το κεφάλι (*Αν και δεν απαγορεύεται να τραγουδάω*, σκέφτηκε: νά ένας νόμος που μόλις είχε θεσπίσει από μόνος του) και, απλώνοντας το χέρι, έπιασε με τα γαντοφορεμένα του δάχτυλα έναν ασκό φτιαγμένο από ισχυρό αλουμίνιο. Δεν έκατσε να διαβάσει τι έγραφε στην ετικέτα που ήταν κολλημένη επάνω του. Δεν τον ένοιαζε. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει, και ήξερε τι θα συνέβαινε.

Κουβάλησε τον ασκό μέχρι την μπανιέρα και το δεμένο πράγμα που σάλευε μέσα της. Το στόμα του ήταν γεμάτο χρησιμοποιημένες γάζες, και δεμένο γύρω-γύρω από το κεφάλι του με έναν καφετή αυτοκόλλητο επίδεσμο. Μπορούσε μια χαρά να αναπνέει από τη μύτη. Δεν υπήρχε πρόβλημα μ' αυτό. Και έπρεπε το ίδιο το πράγμα να φροντίσει να μην πνιγεί με τον εμετό του. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Άνοιξε το πώμα του ασκού με ένα νυστέρι και άδειασε όλο το περιεχόμενό του στην μπανιέρα, πάνω στο στέρνο του πράγματος. Ήταν γυμνό κάτω από τα σχοινιά που το έδεναν, και έτρεμε και συσπόταν. Ωραία. Είχε αρχίσει να φοβάται. Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι θα γινόταν. Ότι θα κολλούσε.

«Στο δεύτερο ταξίδι, παιδιά, στο δεύτερο ταξίδι, στο δεύτερο ταξίδι κοπήκαν τα σχοινιά. Κάνε μια καντηλίτσα, κάνε μια ψαλιδιά».

Σκέφτηκε πως δεν είχε άσχημη φωνή. Ήταν μάλλον καλή. Στα-

θερή, χωρίς να χάνει ποτέ τη ρώμη της, κυλούσε σε μία αρμονική καμπύλη ανεβοκατεβαίνοντας ευχάριστα.

Γύρισε πίσω στον πάγκο και έπιασε ένα βαρύ, πεντάλιτρο μπιτόνι.

«Στο τρίτο της ταξίδι, παιδιά, στο τρίτο της ταξίδι, στο τρίτο της ταξίδι σχιστήκαν τα πανιά. Κάνε μια καντηλίτσα, κάνε μια ψαλιδιά».

Επέστρεψε στην μπανιέρα και το άδειασε πάνω στο κεφάλι του πράγματος, που τώρα είχε κλείσει τα μάτια για να αποφύγει το υγρό. Μα εκείνο θα έμπαινε παντού, παντού. Αν όχι στα μάτια, θα έμπαινε στα αυτιά. Στον πρωκτό. Θα εισχωρούσε βαθιά μέσα στους πόρους του δέρματός του. Θα το γέμιζε όλο.

Και, βασικά, αυτή ήταν η ουσία του εγχειρήματος. Να γεμίσει όλο από τις αρρώστιες. Όλο. Μέχρι το τελευταίο του κύτταρο. Να κολλήσει. *Τα πάντα.*

Προχώρησε για άλλη μία φορά προς τον πάγκο, σφυρίζοντας στον ρυθμό του τραγουδιού.

Και, ναι, υπήρχαν τα πάντα εκεί. Τα πάντα. Υπήρχαν βελόνες, σύριγγες, εργαλεία για κολποσκόπηση, σωλήνες παροχετεύσεων και διασωληνώσεων, καθετήρες, γάζες, ταμπόν, επίδεσμοι, σακούλες για παρεντερική διατροφή, ορθοσκόπια, ιστοί, κι άλλοι ιστοί, ακόμη περισσότεροι ιστοί, πλευριτικό υγρό, περιτοναϊκό υγρό, υγρά που κανείς δεν ήξερε τι μπορεί να ήταν, μονωτικά υλικά από αμίαντο, απόβλητα με υδράργυρο και άλλα βαρέα μέταλλα, απόβλητα με οργανικές ενώσεις, απόβλητα μικροβιολογικών και βιοχημικών εξετάσεων, τριβλία καλλιέργειας μολυσμένα από παθογόνους παράγοντες, απόβλητα από παθολογοανατομικά εργαστήρια, απόβλητα χημειοθεραπείας, χρησιμοποιημένες συσκευασίες ορών με κυτταροστατικά φάρμακα από ασθενείς στους οποίους εφαρμόζοταν χημειοθεραπεία, υλικά που είχαν έρθει σε επαφή με ασθενείς που έπασχαν από μεταδοτικά νοσήματα και έκαναν αιμοδιάλυση, μπαταρίες, σπασμένα θερμόμετρα, νυστέρια, λεπίδες, θρυμματι-

σμένο γυαλί, απόβλητα που περιείχαν ραδιονουκλίδια, υγρά που χρησιμοποιούνταν για ραδιοθεραπείες, ούρα και περιττώματα ασθενών που είχαν υποστεί ραδιοθεραπεία, ραδιενεργές πηγές – και αίμα, αίμα, αίμα που είχε ποτίσει βαμβάκι, και γάζες, και επιδέσμους, αίμα ανεξέλεγκτο και έξαλλο. Άρρωστο αίμα. Και ιστοί. Ακόμη περισσότεροι ιστοί. Κομμάτια από σώματα. Κομμάτια από σπλάχνα. Κομμάτια από μέλη. Όχι καλά διατηρημένα κομμάτια ανθρώπων.

«Στο τέταρτο ταξίδι, παιδιά, στο τέταρτο ταξίδι, στο τέταρτο ταξίδι εμπήκανε νερά. Κάνε μια καντηλίτσα, κάνε μια ψαλιδιά».

Πήρε και άλλες συσκευασίες νοσοκομειακών αποβλήτων και τις μετέφερε κοντά στην παλιά μπανιέρα. Τις κουβαλούσε προσεκτικά, με ευλάβεια σχεδόν, σαν κάτι πολύτιμο: σαν προσφορές.

Θα μπορούσε όλο αυτό να ήταν άλλωστε και κάτι σαν θυσία, έτσι δεν είναι;

Ναι, σκέφτηκε. Κάτι σαν θυσία.

Θα μπορούσε να ήταν κάτι τέτοιο. Θα μπορούσες να το πεις και έτσι. Ναι. Αν και δεν ήταν παρά το Μεγάλο Σχέδιο.

Άδειασε άλλη μία συσκευασία πάνω στο πράγμα στην μπανιέρα, που τιναζόταν και έτρεμε και σπαρταρούσε προσπαθώντας να ουρλιάξει – αλλά δεν γινόταν αυτό, οι γάζες στο στόμα του, βαθιά μέχρι το λαρύγγι του, το εμπόδιζαν. Έπρεπε να σταματήσει να αντιδρά, για το δικό του καλό. Αλλιώς θα πνιγόταν, θα πέθαινε από ασφυξία και θα έχανε το καλύτερο.

Πάντα υπάρχει κάτι καλύτερο να γίνει στο τέλος.

Ο άντρας με τα λεκιασμένα λευκά ρούχα χαμογέλασε κάτω από τη μάσκα του και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του με τον πήχη. Είχε κουραστεί λίγο, και είχε ζεσταθεί, αν και έξω έκανε κρύο και έβρεχε. Κι εδώ μέσα έκανε κρύο, σε αυτό το παλιό σκελεθρωμένο εργοστάσιο, που έμοιαζε έτοιμο να καταρρεύσει και δεν το χρησιμοποιούσαν σαν προσωρινό καταφύγιο παρά μόνο οι πιο απελ-

πισμένοι τοξικομανείς της πόλης, ή κάποιοι κυνηγημένοι από την αστυνομία ή από κυκλώματα λαθρομετανάστες.

Τώρα, εδώ, ο άνθρωπος και το πράγμα ήταν μόνοι. Και ο ένας από αυτούς ζεσταινόταν από τη δουλειά. Και ο άλλος γέμιζε Μόλυνση.

Α, τι υπέροχο που ήταν αυτό. Πόσο άψογο στην εκτέλεσή του.

Σκούπισε και με τον άλλο πήγη το μέτωπό του και έπαιξε τα μάτια του που θόλωσαν ξαφνικά από μία σταγόνα ιδρώτα. Έχυσε άλλο ένα μπιτόνι επάνω στο πράγμα. Τώρα πια τα υγρά και όλα τα άλλα απόβλητα το είχαν σκεπάσει σχεδόν ολόκληρο. Το πράγμα κρατούσε το κεφάλι του έξω από τη μαύρη επιφάνεια, που πάνω της επέπλεαν ιστοί, γάζες και σύριγγες, έχοντας τεντωμένο τον λαιμό του. Αίμα –φρέσκο αίμα, δικό του, αίμα του πράγματος– έρρεε από τις καινούργιες του πληγές, έτσι όπως συστρεφόταν και τριβόταν πάνω στα χρησιμοποιημένα νυστέρια και στα σπασμένα γυαλιά από τα φιαλίδια των φαρμάκων και από τις εργαστηριακές πλάκες.

Ο άντρας με τα λευκά χαμογέλασε και έσκυψε το μασκοφορεμένο πρόσωπό του προς το μέρος του πράγματος.

«Ξέρεις ποιος είμαι;» του είπε.

Το πράγμα προσπάθησε να απαντήσει με τα μάτια και τις άκρες των ώμων. Αλλά δεν ήταν η σωστή απάντηση αυτή. Δεν ήταν καν απάντηση. Έτσι κι αλλιώς, βέβαια, τα πράγματα δεν απαντούν. Δεν αποκρίνονται. Δεν μπορούν να καταλάβουν.

Άλλος είναι ο προορισμός τους.

«Ξέρεις», του είπε τώρα. «Ξέρεις. Αλλά δεν είσαι και σίγουρος. Λες, “Α, μα δεν είναι δυνατόν, δεν είναι δυνατόν”. Όμως είναι δυνατόν. Όλα είναι. Το καθετί. Όλα. Και ξέρεις τι είναι επίσης δυνατόν;»

Έσκυψε και, καθώς ορθωνόταν πάλι, του έδειξε μία μεγάλη φιάλη από σκούρο γυαλί.

«Αυτό», είπε. «Η αρρώστια. Η μόλυνση». Ξεβίδωσε την αλουμινένια θηλιά ασφαλείας, στριφογύρισε την τάπα που ήταν μπηγμένη στο στόμιο, την έβγαλε και την πέταξε στη γεμάτη μπανιέρα. «Ο

λοιμός», είπε και άδειασε λίγο-λίγο το περιεχόμενο της φιάλης πάνω στο κεφάλι του πράγματος.

Ήταν δύο λίτρα, και πια το συνολικό περιεχόμενο της μπιανιέρας έφτασε μέχρι το πιγούνι του.

Ο άντρας με τα λευκά άρχισε πάλι να τραγουδάει, σιγά και ψιθυριστά, κρατώντας σωστά τον αυτοσχέδιο ρυθμό του προσκοπικού τραγουδιού:

«Στο πέμπτο της ταξίδι, παιδιά, στο πέμπτο της ταξίδι, στο πέμπτο της ταξίδι βούλιαξε στα βαθιά. Κάνε μια καντηλίτσα, κάνε μια ψαλιδιά».

Κι έπειτα γέλασε. Έκανε δυο βήματα πίσω και λύγισε από τα γέλια, πιάνοντας τους μηρούς του.

«Κάνε μια καντηλίτσα», ξαναείπε. «Κάνε μια ψαλιδιά».

Γέλασε πάλι, πολύ.

«Κι όμως», είπε προσπαθώντας να ελέγξει την αναπνοή του, «ήταν πιο εύκολο να λυθείς απ' όσο νομίζεις. Αν ξέρεις, οι ναυτικοί κόμποι λύνονται εύκολα. Ή, τέλος πάντων, δεν σφίγγουν περισσότερο αν προσπαθήσεις απλώς να τους τραβήξεις. Αυτό έκανες εσύ».

Γέλασε πάλι, χωρίς όρεξη αυτή τη φορά. Προσποητά.

«Τι κρίμα», είπε ξερά.

Έκανε μεταβολή και για λίγο χάθηκε από το στενό πεδίο του πράγματος. Ο μισοπνιγμένος άντρας προσπάθησε να ακούσει. Τι ήταν; Κι άλλα βρομερά πράγματα που θα του πετούσε; Δεν μπορούσε να πει. Τα μάτια του στρέφονταν δεξιά και αριστερά πασχίζοντας να διακρίνουν κάτι, οτιδήποτε, κάτι που θα του έδινε ένα σημείο για να σταθεί.

Δεν υπήρχε τέτοιο σημείο. Όχι πια.

Ο άντρας με τη μάσκα ξαναφάνηκε. Τώρα πια δεν κρατούσε μια φιάλη, έναν ασκό ή ένα μπιτόνι, αλλά ένα μακρύ ξύλο, σαν καμάκι.

Τι ήταν;

Το πράγμα δεν καταλάβαινε.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Η μουντή Αθήνα ετοιμάζεται να υποδεχτεί τις Γιορτές. Ωστόσο, κάποιος άγνωστος, κρυμμένος στις σκιές του παρελθόντος, έχει άλλα σχέδια στο μυαλό του. Κι αυτό δεν είναι ένα συνηθισμένο μυαλό. Τα εγκλήματα θα διαδεχτούν το ένα το άλλο, κάνοντας την πόλη να τρέμει από τον φόβο για τη συνέχεια. Τελετουργικοί φόνοι απόλυτης σκληρότητας και εκδίκησης θα ενώσουν στον θάνατο ανθρώπους που δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους. Ή μήπως έχουν;

Η Αστυνομός Αϊντα Μητροπούλου, με τη βοήθεια του Υπαστυνόμου Δώρη Μαουστακάκου, θα προσπαθήσουν να ξετυλίξουν το κουβάρι των αλληπάλληλων ερωτημάτων, έχοντας την απροσδόκητη βοήθεια του απομονωμένου στο σπίτι του ρεπόρτερ Παύλου Βαφειάδη. Όμως ο αιματοβαμμένος Ιππότης θα είναι πάντα ένα βήμα μπροστά.

Και δεν θα έχει πει ακόμη την τελευταία του λέξη.

Τέσσερις συγγραφείς αστυνομικής λογοτεχνίας ενώνουν τις δυνάμεις τους γράφοντας μαζί ένα μυθιστόρημα που θα σας κόψει την ανάσα.

ISBN 978-960-569-907-9

9 789605 699079

Κωδ. μηγ/σης 25.132

www.epbooks.gr